

5

Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Snart kolde farver i sky og vand,
snart nøgne piger ved hver en strand.
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Du er i sindet jo lunefuld,
dog hjertet inderst er pure guld,
et eventyr er dit glade navn,
og blomster lyser ud af din favn.
Kom, kom, kom
i drømme gror under månens horn.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdomjubled' din lovsang ud,
hun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned, ned
til dåb i glemsel og evighed!

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyld og hø,
vi bad: lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!
Vort hjerte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød,
og tordenlatter og tordenregn
din troldom spændte fra egn til egn.
Vild, vild, vild
er, skønne sommer, din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!
Ja, ja, ja,
jeg ved, dit hjerte er guld endda.

6

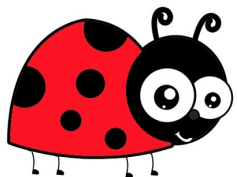
Nu går solen sin vej
for at skinne på andre,
for alle på jorden har brug for dens lys,
og de håber og venter
på dagen, du skaber,
for kun i din sol, Gud, kan livet fornys.

Nu går landet til hvile,
og travlheden dæmpes,
og hjemmene fyldes af aftenens musik.
Vær med den, kære Gud,
der må sidde alene,
og den, der nu slider sig træt på fabrik!

Nu er timen til stilhed,
til bøn og til tanker,
til ord, som har vægt, og som kræver et svar.
Kom og rør ved os, Kristus,
så vi bliver åbne
for glæden og livet og freden, du har.



Sangehæfte til Sankt Hans Aften Bålhytten, Kvong

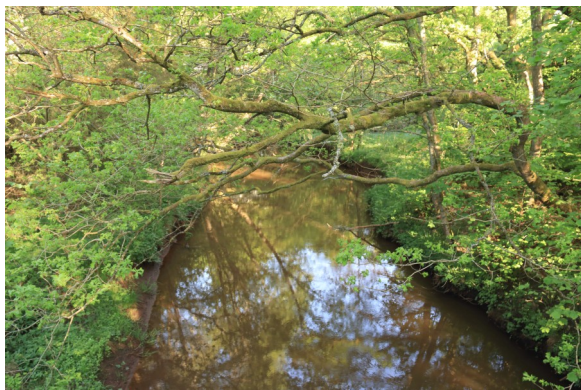


1
Mariehønen evigglad,
gik tur på et rabarberblad
og mødte Søren snegl der lå
og sov med sneglehuset på

Så blev det regn og tordenvejr
og evigglad fik våde tæer
så derfor slog hun bankeslag
på sneglehusets lille tag

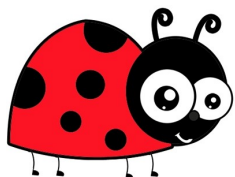
og sneglen råbte højt KOM IND
i læ for torden regn og vind
her er lidt snævert som du ser
men der er lunt og tørvejr her

så sad de begge to og lo
i Søren's lille sneglebo
og hvis jeg ikke tager fejl
blev evigglad til madam snegl



2
I skovens dybe, stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangan gang
til fuglens glade sang,
der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

Hør landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund.
I mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier, - aften's fred
sig stille sænker ned.



3
Der er så meget der kan trykke
gøre dagen trist og grå
se de folk der uden lykke
bare går og går i stå

*Omkvæd:
Lad dem lege i livstræets krone
lad dem føle at livet er stort
Lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvingens port*

Der er så meget uden varme
uden ånd og uden liv
folk bliver fattige og arme
tænker kun på tidsfordriv.

Der er så mange uden venner
uden kærlighed og kys
folk som ingen andre kender
hvor mon de skal finde lys?

Der er så hård en kamp om magten
alle kæmper for sig selv
Er der ingen der har sagt dem
at de slår sig selv ihjel?

Der er så mange, der er slaver
af sit job og af sin tid.
Hvorfor bruges vores gaver
uden tanke, uden vid?

4
Vi elsker vor land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje.
Når om våren hver fugl,
over mark, under strand,
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
Vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans,
bli'r dog din Sankte Hans!
Den er bunden af sommerens hjerter,
så varme så glade.

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler,
da går ungdom til dans
på dit bud Sankte Hans
ret som føllet og lammet, der frit
over engen sig tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
under mark over strand,
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde
hver by har sin heks,
og hver sogn sine trolde.
Dem vil vi fra livet med glædesblus holde
vi vil fred her til lands
Sankte Hans, Sankte Hans!
Den kan vindes, hvor hjerterne
aldrig bli'r tvivlende kolde.